

Because I had the time of my life

Seni Seviyorum, Ljubim te, Ma armastan sind, I love you, Jag älskar dig

Jag checkar in som jag brukar göra, visar mitt pass som jag alltid gjort, går igenom säkerhetskontrollen som vanligt, men ändå är allt annorlunda. Någon månad tidigare hade jag fått hem ett brev från Lions Club Staffanstorp, där det stod att jag kunde ansöka om att få bli en av de två ungdomar som fick delta i Lions Youth Exchange (Lions Ungdomsutbyte). Utan allt för stora förhoppningar lämnade jag in min ansökan.

Någon vecka senare fick jag ett samtal på mitt jobb på Ljungs Handel i Uppåkra. Både känslor av lycka och nervositet spred sig inuti mig när jag fick reda på att jag var en av dem som skulle få åka.

Så där stod jag nu på flygplatsen, denna gång utan mamma, utan pappa och utan kompisar. Helt själv var jag på väg till Turkiet för att spendera 10 dagar i en turkisk värdfamilj i Erdek och därefter 11 dagar på ett läger i Bursa,

tillsammans med andra ungdomar från Lions runt om i Europa.

När någon nu efteråt frågar mig hur resan var, vet jag inte var jag ska börja. Mitt svar blir oftast, "Det var helt underbart", men vad jag egentligen skulle vilja svara är detta. På flygplatsen Ataturk i Istanbul såg jag direkt en symbol jag kände igen. Symbolen satt på tröjan på en 16-åring tjej från Danmark och stod för Lions Youth Exchange. Tillsammans tog vi oss fram genom folkmassorna samtidigt som vi diskuterade våra förväntningar av resan. När vi fått tag i våra väskor skiljdes vi åt för att på varsitt håll påbörja våra äventyr för att slutligen få avsluta det tillsammans på lägret.

Min värdssyster Gülben, 24 år, hämtade mig i Istanbul och vi fick åka båt i två timmar för att komma ens i närheten av var de bodde. Jag fick reda på att hennes familj var ägarna av fyra

hotell och en restaurang. Ett av hotellen skulle bli mitt hem för 10 dagar framåt. När vi kom i hamn hämtade min värdbroder Murat, 20 år, upp oss och körde oss till ett stort bröllop. Arrangören för bröllopet var nämligen deras pappa som ville träffa mig innan vi åkte vidare. Bröllopet var något av det vackraste jag sett. Det låg alldeles vid havet, hade ett liveband, över 500 gäster klädda i fina klänningar och kostymer, samt ett bildspel som rullade med gamla bilder på brudparet. Min tid hos min värdfamilj blev allt bättre för var dag som gick. Vi solade, pratade, träffade helt underbara människor, de lärde mig turkiska och jag dem svenska, jag provade maträtter som jag aldrig provat förut såsom friterade musslor och mängder av läckra efterrätter och var med på Gülben's examen i Istanbul. De såg till att jag inte hade tråkigt en sekund. Då mina 10 dagar gått och jag sa hej då till min värdfamilj, för att åka till lägret, kunde jag inte hålla tillbaka

tårarna, den här familjen hade blivit som min egen. De välkomnade mig tillbaka nästa sommar och jag kan knappt vänta.

På lägret fick jag vänner för livet, vänner från Norge, Estland, Danmark, Italien, Slovenien med flera. Tillsammans med lägret besökte vi olika städer så som Isnik, Canakkale och Istanbul, vi fick testa på att segla, besökte moskéer, körde go-kart, badade och hälsade på olika Lions klubbar. Jag tror aldrig riktigt jag förstått hur stort Lions är för än nu.

Tre veckor springer iväg och där står jag igen på flygplatsen och kramar mina nya kompisar så hårt jag kan. Att lämna min värdfamilj, mina vänner och Turkiet var något av det jobbigaste jag gjort. Planerar redan resor för att hälsa på mina vänner igen och jag är Lions evigt tacksam. Because I had the time of my life.

Lovisa Gunnarsson

Lovisa Gunnarsson, resestipendiat.

